č. j. 6 A 49/2002 - 41

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: D. Z., o.s., p. P.,** zastoupen JUDr. Alešem Janů, advokátem, se sídlem Tábor, Husovo nám. 531, proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy,** se sídlem Praha 1, nábř. L. Svobody 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 18/2002 - 120 - STSP/2 ze dne 22. 1. 2002,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou k poštovní přepravě (a adresovanou na nesprávnou adresu) dne 8. 4. 2002 a doručenou k Vrchnímu soudu v Praze dne 12. 4. 2002 domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného (tehdy „Ministerstva dopravy a spojů“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti předchozímu rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje č. j. DOP - 3 - 0 - 724/01 - Ha ze dne 6. 11. 2001, jímž byla povolena stavba pozemní komunikace 0306 - IIB - „Rozšíření silnice I/3 Stoklasná Lhota - Čekanice“ (žalobce stavbu označuje jako „Přeložku silnice“, což Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah žaloby vnímá toliko jako žalobcův administrativní omyl v označení rozhodnutí), a kterým bylo uvedené rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje potvrzeno. Obdobně soud s nejvyšší

mírou příznivosti posoudil včasnost podání žaloby, která byla doručena do sídla Vrchního soudu v Praze jen v důsledku zásahu držitele poštovní licence (oprava adresy soudu).

Žalobce tvrdí, že byl napadeným rozhodnutím žalovaného zkrácen na svém právu plnit cíl své existence, jímž je ochrana přírody a krajiny. Napadené rozhodnutí vychází dle žalobce z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, na základě něhož pak byly učiněny mylné právní závěry. Žalovaný a před ním správní orgán rozhodující v I. stupni správního řízení vycházeli z toho, že výstavba se týká pouze rozšíření stávající silnice I. třídy I/3 v úseku Stoklasná Lhota - Čekanice. Nad rámec návrhu stavebníka však nebylo skutkově zjišťováno, jaký je skutečný charakter zamýšlené stavby, jaké jsou její příčiny a jaké budou její reálné důsledky. Ve skutečnosti jde dle žalobce o zahájení výstavby dálnice D3, což ostatně žalovaný i stavebník mimo správní řízení prohlašovali. Stavebník, správní orgán I. stupně i žalovaný jsou dle žalobce srozuměni s reálným charakterem a významem stavby jako části dálnice D3. Podle § 40 odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), vykonává působnost silničního správního úřadu a speciálního stavebního úřadu ve věcech dálnic a rychlostních silnic žalovaný, a nikoli Krajský úřad Jihočeského kraje. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno nepříslušným orgánem a je nutno jej dle žalobce považovat za nicotný právní akt.

Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření důvodnost podané žaloby popírá. Napadené rozhodnutí bylo dle žalovaného vydáno v souladu s rozhodnutím o umístění stavby, které vydal Městský úřad v Táboře dne 21. 10. 1997, pod č. j. ÚA 951/97 - Pc, pro stavbu „Rozšíření silnice I/3 Stoklasná Lhota - Čekanice“. Jde o stavbu o délce 1,019 km, polovina čtyřproudé silnice I. třídy již byla v provozu a jde tedy o její rozšíření. Provedená stavba nebude dle žalovaného zařazena do kategorie „dálnice“, neboť výsledná komunikace plnit funkci dálnice nemůže. Předmětem řízení tedy byla silnice I. třídy, která není rychlostní silnicí ani dálnicí. Podle § 40 odst. 3 písm. d) zákona vykonává působnost silničního správního úřadu orgán kraje v přenesené působnosti - tedy ten orgán, který v I. stupni správního řízení rozhodoval. Vzhledem k tomu, že se jedná o stavbu pozemní komunikace, patří rozhodování ohledně stavebního povolení do působnosti speciálního stavebního úřadu. Podle § 120 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, vykonávají působnost speciálních stavebních úřadů orgány vykonávající státní správu na daných úsecích podle zvláštního předpisu, kterým je již zmíněný § 40 odst. 3 písm. d) zákona.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného setrval žalobce na svých námitkách. Postupný způsob výstavby, jak jím argumentuje žalovaný, nevypovídá dle žalobce o výsledném právním ani faktickém charakteru stavby, jež je jednoznačně součástí budované dálnice D3 z Prahy do Českých Budějovic, bude zařazena do sítě dálnic v České republice a bude plnit funkci dálnice, což je zjevné z představ a plánů investora, dopravní politiky vlády České republiky, technických parametrů budované stavby a nakonec je to i všem včetně žalovaného veřejně známo. K žalobě pak žalobce doplnil listiny (články z denního tisku), jimiž má být prokázáno, že ve sdělovacích prostředcích je shora uvedená stavba prezentována jako „stavba dálnice D3“.

Pokud jde o příslušnost soudů k rozhodování v této věci, žaloba byla podána Vrchnímu soudu v Praze podle právního stavu účinného do 31. 12. 2002. Dnem 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), jímž se mimo jiné řídí postup soudů, účastníků řízení a dalších osob ve správním soudnictví. Podle tohoto zákona se postupuje i ve věcech správního soudnictví, v nichž byla podána žaloba podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu, o níž soud nerozhodl do 31. 12. 2002. V souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. tak tuto právní věc, v níž byla do 31. 12. 2002 dána věcná příslušnost Vrchního soudu v Praze, převzal a v řízení o ní pokračoval Nejvyšší správní soud, který ji podle § 130 odst. 1 s. ř. s. dokončil podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., a to bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem soudu podle § 51 s. ř. s. vyjádřili oba účastníci souhlas.

Poté, kdy věc převzal k vyřízení Nejvyšší správní soud, označil žalobce k výzvě soudu jako osobu zúčastněnou Ředitelství silnic a dálnic ČR. K následné výzvě soudu, zda hodlá v řízení uplatňovat práva zúčastněné osoby, se tato osoba nevyjádřila. Neoznámila-li tedy tato osoba výslovně, že v řízení bude právo osoby zúčastněné uplatňovat, a to ani k výzvě soudu, není podle § 34 odst. 1 s. ř. s. osobou zúčastněnou.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil pro souzenou věc následující rozhodné skutečnosti: Krajský úřad Jihočeského kraje zahájil správní řízení o povolení stavby pozemní komunikace 0306 - IIB - „Rozšíření silnice I/3 Stoklasná Lhota - Čekanice“ na základě doručení žádosti Ředitelstvím silnic a dálnic ČR dne 10. 8. 2001. Řešení doložené v dokumentaci pro stavební povolení vycházelo z podmínek územního rozhodnutí vydaného Městským úřadem v Táboře dne 21. 10. 1997, č. j. ÚA 951/97 - Pc, jehož platnost byla prodloužena rozhodnutím téhož orgánu ze dne 18. 10. 1999 do dne 31. 12. 2001. Žalobce se přihlásil jako účastník správního řízení a v jeho průběhu uplatnil námitky, podle nichž jde o stavbu dálnice D3 a Krajský úřad Jihočeského kraje není příslušným stavebním úřadem, ke stavbě nebyla zpracována dokumentace EIA, neproběhlo posouzení vlivu na životní prostředí a nebylo vydáno povolení k zásahu do významných krajinných prvků. Krajský úřad Jihočeského kraje rozhodnutím ze dne 6. 11. 2001 stavbu povolil za stanovení podmínek pro její provedení. Žádnou z námitek žalobce neshledal důvodnou, přitom vyjádření se k těmto námitkám je obsahem odůvodnění rozhodnutí na stranách 6 - 7. Žalobce podal odvolání, v němž uplatnil věcně shodné námitky jako v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně. Žalovaný však odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Nejvyšší správní soud vázán zásadou dispoziční, tedy v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., upravujícího aktivní legitimaci k podání žaloby ve správním soudnictví, jež se podle § 130 odst. 1 s. ř. s. aplikuje i na tuto právní věc, ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Je-li žalobce občanským sdružením, jehož hlavním cílem je podle jeho stanov ochrana přírody a krajiny, a bylo-li předmětem správního řízení, jak byl v návrhu na jeho zahájení vymezen, rozhodnutí o povolení stavby pozemní komunikace 0306 - IIB - „Rozšíření silnice I/3 Stoklasná Lhota - Čekanice“, pak v tomto správním řízení bylo rozhodováno o subjektivním právu navrhovatele, tj. Ředitelství silnic a dálnic ČR, zahájit stavbu spočívající v rozšíření uvedené pozemní komunikace, jak ve svém návrhu požadoval, a o souvisejících subjektivních povinnostech, jež s vydáním takového povolení souvisely a pro navrhovatele pak z povolení stavby bezprostředně vyplývaly, tj. o tom, zda navrhovateli vznikne subjektivní právo na zahájení výstavby konkrétní pozemní komunikace, a pokud ano, pak za jakých podmínek. Žalobcova subjektivní práva či povinnosti, jež by vyplývala z práva hmotného, v tomto správním řízení bezprostředně zakládána, měněna, rušena ani závazně určována nebyla; žalobci totiž nebyla v tomto správním řízení přiznána ani uložena žádná subjektivní oprávnění ani povinnosti v materiálním smyslu. V případě žalobce tak nepřichází v úvahu aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl však účastníkem správního řízení, který je nadán aktivní legitimací, jež je podávána z § 65 odst. 2 s. ř. s., a může tak žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat tehdy, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku tvrzeného porušení jeho práv nenamítá; tvrdí toliko, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svém právu plnit cíl své existence a že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, na základě čehož učinil dle žalobce mylné právní závěry, jež dokonce způsobily nicotnost rozhodnutí.

Tvrdí-li tedy žalobce, že byl napadeným rozhodnutím žalovaného zkrácen na svém právu plnit cíl své existence, jímž je ochrana přírody a krajiny, pak takové tvrzení Nejvyšší správní soud důvodným neshledává, a to ani za předpokladu, že by ze zkrácení svých práv žalobce dovozoval nezákonnost napadeného rozhodnutí. Předně „právo plnit cíl existence“, jež mělo být dle žalobce zkráceno, nemůže být bez dalšího upřesnění pojímáno jako právo procesní, jehož porušení by se nyní v řízení před soudem mohl žalobce úspěšně dovolávat. Tak by tomu mohlo být až v případě, pokud by se „právo plnit cíl své existence“ mělo konkrétně promítnout do právního postavení žalobce v průběhu správního řízení a do práv, jež by mu z takového postavení vyplývala a jež by bylo zapotřebí správním orgánem v průběhu správního řízení garantovat. Porušení žalobcem extenzivně definovaného „práva plnit cíl své existence“ by se pak mohlo odrazit ve skutečném porušení žalobcových konkrétních procesních práv například tím, že by se žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení. Tak se však v posuzovaném případě nestalo. Žalobci nebyl znemožněn vstup do správního řízení ani aktivní účast na jednotlivých procesních úkonech správního orgánu I. stupně, jak je správním řádem zaručena, neboť jak již Nejvyšší správní soud shora v obsahu správního spisu shledal, žalobce již v průběhu správního řízení uplatnil námitky, podle nichž jde o stavbu dálnice D3 a Krajský úřad Jihočeského kraje není příslušným stavebním úřadem, ke stavbě nebyla zpracována dokumentace EIA, neproběhlo posouzení vlivu na životní prostředí a nebylo vydáno povolení k zásahu do významných krajinných prvků. Žalobci nebylo upřeno ani právo podání opravného prostředku - odvolání, jehož také využil, a konečně mu nebylo upřeno ani žádné jeho subjektivní procesní právo v průběhu řízení o odvolání, když žalovaný v řízení o odvolání rozhodl o všech námitkách, které žalobce v odvolání uplatnil. Sama skutečnost, že ve správním řízení nebylo žalobcovým námitkám ze strany správních orgánů obou stupňů

přisvědčeno, přitom porušení žalobcových procesních práv nezpůsobuje. Právo navrhovat provedení důkazů správnímu orgánu, právo seznamovat se s provedenými důkazy a právo činit v průběhu správního vůči správnímu orgánu a jeho postupu vyjádření, jak jsou účastníku správního řízení zaručena, nelze zaměňovat s právem účastníka na to, aby jeho návrhům, námitkám a vyjádřením bylo ze strany správního orgánu vyhověno. Účastníci řízení jsou oprávněni navrhovat ve správním řízení provedení důkazů, přitom mohou navrhovat vše, co dle jejich subjektivního názoru může správnímu orgánu účinně napomoci objasnit řádně skutkový stav věci, aniž by mohli být při výkonu tohoto svého práva jakkoli omezováni, na provedení konkrétního navrženého důkazu či jeho doplnění správním orgánem však účastníku řízení právní nárok nevzniká. O tom, co bude jako důkaz provedeno, rozhoduje správní orgán, přitom rozhodujícím kritériem musí být účelnost učiněného návrhu ve vztahu k povinnosti správního orgánu stanovené v § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, tj. k povinnosti úplně a spolehlivě zjistit skutečný stav věci. Obdobně jako na důkazní návrhy účastníka řízení lze nahlížet na jeho právo vyjadřovat se a uplatňovat námitky proti samotnému vedení správního řízení či proti jednotlivým úkonům, jež správní orgán činí. Na straně jedné jsou tedy účastníci řízení oprávněni vyjadřovat se v průběhu řízení fakticky k čemukoli a uplatňovat vůči správnímu orgánu věcné i procesní námitky rozličného obsahu, na straně druhé jim však nevzniká právní nárok na to, aby jejich námitkám bylo vyhověno. Lze ostatně považovat za zcela legitimní, pokud správní orgán a některý z účastníků mají odlišný právní názor na správní řízení jako celek i na jednotlivé úkony, které byly v jeho průběhu učiněny nebo které učiněny být měly, stejně jako na závěry, k nimž správní orgán dospěl. Tvrdil-li tedy žalobce v průběhu správního řízení, že dokazování má být doplněno, a dospěl-li správní orgán k tomu, že takového doplnění není třeba, pak za situace, kdy se správní orgán s opačným názorem účastníka řízení dostatečně vypořádal, nebyla žalobcova procesní práva nijak dotčena. Žalobce přitom v žalobě nenamítá, že by se žalovaný s jeho námitkami v rozhodnutí o odvolání nevypořádal dostatečně, případně že by se s nimi nevypořádal vůbec, a dokonce ani to, že by se s nimi nevypořádal věcně správně.

K žalobcem tvrzenému zkrácení na právu „plnit cíl existence“ Nejvyšší správní soud nad rámec již shora uvedeného doplňuje, že žalobce v průběhu správního řízení nepoukázal věcně na žádné konkrétní negativní důsledky, jež by stavba, o jejímž povolení bylo rozhodováno, mohla přivodit a jimiž by cíl své existence v rámci správního řízení v konkrétní rovině plnil, a neučinil tak ostatně ani v žalobě.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalobce na svém subjektivním právu, které sám extenzivně definoval jako „právo plnit cíl své existence“, napadeným rozhodnutím žalovaného zkrácen nebyl.

Pokud jde o otázku nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, tu Nejvyšší správní soud předesílá, že podle § 76 odst. 2 s. ř. s. je vady, jež by vyvolaly jeho nicotnost, povinen konstatovat i na rámec návrhu a nicotnost rozhodnutí tak konstatovat i bez toho, že by se jí žalobce dovolával. Tvrdí-li však žalobce sám nicotnost napadeného rozhodnutí a opírá-li toto své tvrzení o skutečnost, že před vydáním napadeného rozhodnutí nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, neboť žalovaný a před ním správní orgán rozhodující v I. stupni správního řízení vycházeli z toho, že výstavba se týká pouze rozšíření stávající silnice I. třídy I/3 v úseku Stoklasná Lhota - Čekanice, aniž by bylo zjišťováno, jaký je skutečný charakter zamýšlené stavby, jaké jsou její příčiny a jaké budou její reálné důsledky, což způsobilo, že rozhodnutí bylo vydáno nepříslušným orgánem, pak tomuto tvrzení nelze přisvědčit. Předně totiž nelze souhlasit se žalobcem, že se měl žalovaný zabývat

tím, „... jaký je skutečný charakter zamýšlené stavby, jaké jsou její příčiny a jaké budou její reálné důsledky ...“ v míře, v jaké žalobce po žalovaném požadoval. Podle § 2 odst. 2 zákona se pozemní komunikace dělí na dálnice (písm. a/), silnice (písm. b/), místní komunikace (písm. c/) a účelové komunikace (písm. d/). O zařazení pozemní komunikace do příslušné kategorie rozhoduje příslušný správní úřad podle dopravního významu nebo určení pozemní komunikace, a to tehdy, dojde-li k jejich změně (§ 3 odst. 2 zákona). Určení, dopravní význam a stavebně technické vybavení příslušné pozemní komunikace, jak je podáváno z § 26 zákona, jsou tedy kritérii, jež jsou rozhodujícími v řízení o změně kategorie příslušné komunikace, samy o sobě bez existence pravomocného rozhodnutí o změně podle § 3 odst. 2 zákona však změnu kategorie nezpůsobují. Nebyla-li tedy předmětná pozemní komunikace zařazena do kategorie dálnice podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona před zahájením správního řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, jež je nyní žalobcem napadáno, nemohlo dojít ke změně této kategorie v průběhu tohoto řízení ani po jeho skončení, tj. až faktickou realizací stavby, bez toho, že by o takové změně bylo vedeno samostatné řízení ve smyslu § 3 odst. 2 zákona, byť by část pozemní komunikace po uskutečnění stavby svým určením, dopravním významem, stavebně technickým vybavením a stavem kritéria nezbytná pro její zařazení do kategorie „dálnice“ splňovala. Na zařazení pozemní komunikace do příslušní kategorie tak nemůže mít vliv ani to, jak je pozemní komunikace nazývána sdělovacími prostředky či jak je „pojmenována“ v rámci nejrůznějších disputací o její výstavbě. Podal-li tedy za této situace navrhovatel, tj. Ředitelství silnic a dálnic ČR, návrh na zahájení správního řízení u správního orgánu I. stupně, a dožadoval-li se vydání stavebního povolení na rozšíření příslušné pozemní komunikace v jejím konkrétním úseku, pak takový návrh byl podán u věcně, místně i instančně příslušného silničního správního úřadu a speciálního stavebního úřadu a správní orgán I. stupně postupoval správně, když vedl řízení o takovém návrhu, který byl u něj podán. Hodlal-li totiž stavebník, jenž coby navrhovatel žádal o vydání stavebního povolení, uskutečnit stavbu spočívající v rozšíření pozemní komunikace zařazené do příslušné kategorie podle § 2 odst. 2 zákona, pak správní orgán nemohl rozhodovat o ničem jiném, než stavebník požadoval. Řízení o povolení stavby je řízením návrhovým, ve kterém je třeba správním orgánem posuzovat stavbu, kterou stavebník hodlá postavit, aniž by bylo právního důvodu k zahajování řízení před žalovaným podle § 40 odst. 2 písm. a) zákona o změně zařazení pozemní komunikace, na níž má stavba probíhat, do jiné kategorie. Shora uvedenou úvahu tedy nezbývá než uzavřít v tom smyslu, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno věcně, místně ani instančně nepříslušným orgánem, neboť věc byla v I. stupni správního řízení rozhodována orgánem, jemuž byl návrh na zahájení řízení doručen, přitom se jednalo o orgán, který podle kategorie příslušné pozemní komunikace byl orgánem příslušným ve věci rozhodnout; o žalobcově odvolání pak rozhodoval rovněž příslušný správní orgán. Neshledal-li Nejvyšší správní soud ani jiné skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat nicotnosti napadeného rozhodnutí, pak není důvodu k jejímu vyslovení.

Nejvyšší správní soud tedy na základě shora uvedeného uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výtky žalobcovy vůči postupu orgánů ochrany přírody v řízení územním (vyslovené v žalobě spíše nad rámec žalobního důvodu), skončeném pravomocně v roce 1997 (např. absence EIA dokumentace), nemohou být v tomto řízení, jehož předmět byl žalobcem vymezen co do rozsahu i důvodů, relevantní. Nad rámec odůvodnění však přesto soud poznamenává, že správní spis vypovídá o tom, že orgány ochrany přírody zaujímaly i v tomto řízení příslušná stanoviska předvídaná předpisy o ochraně přírody a krajiny a v samotném rozhodnutí (které je ve II. stupni napadáno žalobou) je na otázky ochrany přírody a krajiny pamatováno v rozsahu, který z těchto podkladových dokumentů vyplýval

(např. podmínky č. 26 a 27 rozhodnutí orgánu I. stupně, včetně řešení takových otázek v oblasti ochrany fauny, jakými - byť jistě z hlediska ochrany přírody závažnými aspekty - může být ochrana mravenčích hnízd). Žalobce v žalobních námitkách ani nenaznačil, k jakému konkrétnímu ohrožení zájmů chráněných předpisy na ochranu přírody mělo vydáním napadeného rozhodnutí dojít.

Pokud jde o náklady řízení, o těch rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2004

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu